

ผู้ให้ข้อมูลจึงสร้างให้ตัวละครพิการเป็นผู้ตาม ตัวละครพิการจึงต้องหลอกตัวเองว่าเขาต้อง
แข็งแกร่ง

11. การสร้างความขัดแย้งของตัวละครพิการ ผู้ให้ข้อมูลสร้างให้ตัวละครพิการเกิดความ
ขัดแย้งภายในจิตใจของตนเอง พยายามยืนยันว่าตนเองแข็งแรงและเป็นผู้นำครอบครัวเหมือนเดิม

12. ระยะเวลาที่ใช้ในการเขียน ผู้ให้ข้อมูลใช้เวลาในการวางโครงเรื่องประมาณหนึ่ง
เดือน และเมื่อกำหนดโครงเรื่องได้แล้ว จึงเขียนเป็นตอน ๆ ส่งนิตยสารขวัญเรือน รายปักษ์ ตอน
หนึ่งใช้เวลาเขียนประมาณ 1-2 วัน และเขียนไปทั้งหมดสามสิบกว่าตอน ใช้เวลาในการเขียน
ประมาณ 2 เดือนกว่าจะจบ (หากนับตามวันที่เขียน) รวมเวลาที่เขียนทั้งหมดประมาณ 3 เดือน แต่
หากคิดเป็นระยะเวลาในระหว่างการเขียนทีละตอน ใช้เวลาทั้งหมดประมาณปีครึ่ง

กระบวนการเขียนนวนิยาย เรื่อง พระอาทิตย์ขึ้นแรม

1. การสร้างแรงบันดาลใจจากความสะเทือนใจ แรงบันดาลใจในการเขียนนวนิยายเรื่อง
นี้ เกิดจากการที่ผู้ให้ข้อมูลไปร่วมฟังการบรรยายธรรมของคุณหมอมรมา มลิลาที่โรงพยาบาล
รามารับดี และเห็นแม่จูงมือลูกชายมาฟังการบรรยายธรรม เมื่อผู้ให้ข้อมูลฟังมองและได้รับคำบอก
เล่าจากคนข้างๆทำให้ผู้ให้ข้อมูลทราบว่า ลูกชายตาบอดทั้งสองข้างจากการยิงตัวตายเพราะอกหัก
แต่กลับไม่ตาย เนื่องจากกระสุนตักถูกประสาทตา ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเกิดความสะเทือนใจ แต่ผู้ให้
ข้อมูลก็ไม่กล้าเข้าไปพูดคุย ด้วยเกรงว่าจะเป็นการซ้ำเติม สะกิดแผลใจ ผู้ให้ข้อมูลจึงต้องการ
เขียนนวนิยายสักเรื่อง เพื่อสะท้อนให้เห็นว่า ชีวิตเป็นเรื่องมหัศจรรย์เกินอธิบาย ตัวละครอยากตาย
แต่ไม่ตาย และต้องอยู่อย่างคนตาบอด และตัวละครจะอยู่ได้อย่างไร

2. การสร้างตัวละครจากประสบการณ์ ผู้ให้ข้อมูลสร้างตัวละคร “กรรณ” จากการพบ
เห็นแม่จูงเด็กหนุ่มมาฟังการบรรยายธรรม และมีการลดอายุลงไปเป็นเด็กวัยรุ่น เพื่อให้สามารถ
สร้างเหตุผลที่ทำให้ตัวละครตัดสินใจฆ่าตัวตายได้ชัดเจนขึ้น โดยเป็นเด็กมัธยมปลายที่กำลังจะสอบ
เข้ามหาวิทยาลัย และสร้างสภาพแวดล้อมรอบข้างหลายเงื่อนไขกดดันตัวละครเพิ่มเข้าไป เช่น การ
เผชิญปัญหาครอบครัว ทำให้ตัวละครขาดที่พึ่ง และหันมาพึ่งเพื่อนและคนรัก เมื่อขาดที่พึ่งจึง
ตัดสินใจฆ่าตัวตาย เพราะผู้ให้ข้อมูลคิดว่า คนเราคงไม่อยากตายง่าย ๆ เพราะอกหักประการเดียว

3. การสร้างตัวละครจากชีวิตส่วนตัวของบุคคล ผู้ให้ข้อมูลมีการสร้างตัวละครจากชีวิต
ส่วนตัวของบุคคลจริง ซึ่งจะเห็นได้จากการสร้างตัวละครคุณพีร์ในนวนิยาย ซึ่งเป็นตัวละครที่มี
แบบชีวิตคู่ขนานไปกับกรรณ และเป็นตัวสนับสนุนให้กรรณสามารถกลับมาใช้ชีวิตต่อไปได้ โดย
ผู้ให้ข้อมูลเล่าว่า ขณะที่กำลังหาข้อมูลเพื่อเขียนเรื่องคนตาบอดนั้น มีพี่คนหนึ่งพาไปพบคนตาบอด
ที่ประกอบอาชีพเป็นหมอนวด ชื่อ คุณปฐวี ที่จังหวัดนครราชสีมา และได้รับฟังชีวิตส่วนตัวของเขา

ว่า คุณปฐวีมิได้ تابอดมาแต่กำเนิด หากมา تابอดเมื่อเรียนจบมหาวิทยาลัย และเขาก็คิดฆ่าตัวตายเช่นกัน และที่เขากลับมาต่อสู้อชีวิตได้เพราะคนรอบข้างเป็นกำลังใจให้เขา

4. ระยะเวลาในการเขียนนวนิยาย เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลเป็นนักเขียนอาชีพ โดยเขียนทีละตอนลงนิตยสารขวัญเรือนที่เป็นรายปักษ์ จึงใช้เวลาทำงาน 1-3 วัน ต่อหนึ่งตอน 30 ตอน ใช้เวลาประมาณ 60 วัน รวมกับการเตรียมงานประมาณ 1 เดือน รวมระยะเวลาทั้งสิ้น 3 เดือน และเป็น 3 เดือน ที่อยู่ในระยะเวลาปีครึ่ง

5. การเขียนนวนิยายจากการสังเกต เนื่องจากนวนิยายเรื่อง พระอาทิตย์ขึ้นแรม เป็นนวนิยายเกี่ยวกับคน تابอด ไม่สามารถใช้จินตนาการที่เคยมีในฐานะคนตาเดียวได้ ผู้ให้ข้อมูลจึงใช้วิธีการหาข้อมูลและการสังเกตจากคน تابอด นอกจากไปสังเกตการใช้ชีวิตของคุณปฐวีแล้ว ยังมีการลงพื้นที่ไปที่โรงเรียนพระมหาไถ่ ชลบุรี คุยกับอาจารย์อรรธรรำ ไปโรงเรียนสอนคนตาบอดที่ราชวิถี และสังเกตคนตาบอดที่พบเจอตามท้องถนนอย่างใกล้ชิดมากขึ้น ทำให้สามารถเข้าถึงคนตาบอดมากขึ้น และได้สัมผัสเครื่องมือต่างๆ ที่คนตาบอดใช้ เช่น ไม้เท้า อักษรเบรลล์ และทดลองเป็นคนตาบอดเสียเอง แต่ไม่มากนัก เนื่องจากใช้วิธีหลบตา ซึ่งเป็นประสบการณ์ของคนตาดี

6. การกำหนดอุปนิสัยและพฤติกรรมของตัวละคร ผู้ให้ข้อมูลได้กำหนดพฤติกรรมตัวละครให้เป็นมนุษย์ซึ่งมีพฤติกรรมทั้งดีและไม่ดี ไม่มีตัวละครตัวใดสมบูรณ์แบบ แม้จะเป็นคนพิการ แต่ผู้ให้ข้อมูลคิดว่าคนพิการคือมนุษย์คนหนึ่ง มีชีวิตจิตใจเหมือนคนทั่วไป เนื่องจากกรรมเป็นเด็กวัยรุ่น ผู้ให้ข้อมูลจึงให้กรรมเป็นคนใจร้อน อ่อนแอ ตัดสินใจง่าย ตรงข้ามกับคุณพีร์ที่มีวุฒิภาวะสูงกว่า ใจเย็นกว่า แต่ก็ตัดสินใจฆ่าตัวตายเหมือนกัน โดยวางแผนเป็นอย่างดี เพราะความรักของคนรอบข้าง ทำให้รู้ว่าตายอีกไม่ได้ ตัวละครทั้งสองจึงต้องเรียนรู้และอยู่ให้ได้แม้จะตาบอดคือ เป็นพระอาทิตย์ในคืนข้างแรม

7. การกำหนดสถานภาพของตัวละครพิการ ผู้ให้ข้อมูลกำหนดให้ตัวละครพีร์ เป็นผู้ใหญ่ที่มีประสบการณ์ชีวิตและประสบการณ์การเป็นคนตาบอดมาก่อน เพื่อเป็นแบบอย่างแก่กรรม และคนตาบอดอื่นๆ ที่ได้อ่านนวนิยายเรื่องนี้ และกำหนดให้กรรมเป็นผู้รับประสบการณ์ และเรียนรู้ที่จะปฏิบัติตนในฐานะคนตาบอด และตัวละครทั้งสองต่างยืนยันสถานภาพของคนตาบอดว่าจะอยู่อย่างคงามในสังคมได้อย่างไร

8. การกำหนดบทบาทของตัวละคร (กรรม) ผู้ให้ข้อมูลกำหนดให้กรรมเป็นคนตาบอดใหม่ที่ไม่ว่าจะอย่างไรกับชีวิต ไม่รู้อนาคต ไม่สนใจอนาคต จากที่นอนอยู่บนเตียงในโรงพยาบาลค่อยๆ พัฒนาไปสู่ความเข้าใจในตนเอง จากนักอาละวาด ไปสู่ผู้ยอมรับในกรรมของตนเอง และเรียนรู้ที่จะดำเนินชีวิตไปสู่ความสำเร็จ และพัฒนาบทบาทไปสู่ความสำเร็จ โดยการสอบเข้ามหาวิทยาลัยได้ และเรียนรู้การเป็นผู้ถ่ายทอดเช่นเดียวกับที่คุณพีร์เป็น

9. การกำหนดบทบาทของตัวละครพิการ (คุณพีร์) ผู้ให้ข้อมูลกำหนดให้คุณพีร์ เป็นผู้มีส่วนได้ส่วนเสียผ่านการตามอบมาแล้ว และกลายเป็นครูสอนคนตาบอดคนอื่นให้รู้จักชีวิตและการปฏิบัติตนในฐานะคนตาบอด เขาจึงเป็นตัวละครที่อยู่บนนิธิตอนคนตาบอด เพื่อสอนให้กรรมได้เรียนรู้ เขามีคำตอบชัดเจนสำหรับคนตาบอด และเล่าเรื่องของตนเองให้กรรมฟัง

10. การสร้างความขัดแย้งในนวนิยาย

ความขัดแย้งของกรรม ผู้ให้ข้อมูลได้สร้างความขัดแย้งให้กรรมขัดแย้งกับตนเองเป็นหลัก เพราะตัวละครกระทำทำให้ตนเองตาบอด ดังนั้นเขาจึงต้องขัดแย้งกับตนเอง โดยต่อสู้ ก้าวข้ามความอยากตาย และความอภัยในการเป็นคนตาบอด

การสร้างความขัดแย้งของคุณพีร์ ผู้ให้ข้อมูล ได้กำหนดให้คุณพีร์ผ่านความขัดแย้งกับตนเองมาก่อนจะมาสอนกรรม

ก่อนจะมาเป็นคนตาบอด ตัวละครทั้งสองก็ขัดแย้งกับตัวละครอื่น ๆ ที่อยู่รอบข้าง

11. แนวคิดในการสร้างตัวละครพิการ การให้กำลังใจผู้อื่น ผู้ให้ข้อมูลต้องการให้กำลังใจผู้อ่านมิให้ยอมแพ้แก่ชะตาชีวิตแม้จะต้องเผชิญกับปัญหาทุกข์ยากสักเพียงใด แม้จะมองไม่เห็นมนุษย์ก็ยังต้องต่อสู้กับชีวิตท่ามกลางความทุกข์ยากนั้นให้ได้

12. การหาข้อมูลในการเขียนนวนิยาย เรื่อง พระอาทิตย์ขึ้นแรม ผู้ให้ข้อมูลหาข้อมูลจากการอ่านหนังสือเกี่ยวกับคนตาบอด การอ่านนวนิยายที่มีตัวละครตาบอดว่าเขาเขียนอย่างไร ใช้ประสบการณ์จากการไปพบคนตาบอดคือ คุณปฐวี ไปโรงเรียนสอนคนตาบอด โรงเรียนพระมหาไถ่ และประสบการณ์การพบเห็นคนตาบอดข้างถนน ซึ่งแสดงให้เห็นถึงการค้นคว้าหาข้อมูลเป็นอย่างดีของผู้ให้ข้อมูล ซึ่งมีทั้งการค้นคว้าหาข้อมูลจากหนังสือ การสัมภาษณ์ และการออกสำรวจแหล่งข้อมูลจากพื้นที่จริง

13. ผลจากการเขียนนวนิยาย เรื่อง พระอาทิตย์ขึ้นแรม ผู้ให้ข้อมูลพบว่าจินตนาการของตนเองมิได้เกินจริงไปแต่อย่างใด จากการที่ผู้ให้ข้อมูลได้ทราบภายหลังจากเขียน นวนิยายจบแล้วว่า เด็กผู้ชายที่เป็นแรงบันดาลใจในการสร้างตัวละครกรรมขึ้นมา เรียนจบมหาวิทยาลัยแล้ว เช่นเดียวกับกรรม และผู้อ่านที่เป็นอาจารย์ท่านหนึ่งได้ค้นพบหลังจากอ่านนวนิยายเรื่องนี้จบเป็นรอบที่ 2 ว่า สิ่งที่คุณให้ข้อมูลพูดกับกรรมในเรื่อง เป็นสิ่งที่ผู้ให้ข้อมูลพูดกับตนเอง ซึ่งหมายถึง ชีวิตของผู้ให้ข้อมูลที่แตกต่างจากคนตาบอดในโลกของคนตาดี ซึ่งทั้งคนตาดีและคนตาบอดมิได้มีสิ่งใดแตกต่างกันเลย แสดงให้เห็นว่า การเขียนนวนิยายก็คือการถ่ายทอดตัวตน ความรู้สึกนึกคิด สภาพชีวิตของผู้ให้ข้อมูลได้อย่างลึกซึ้ง

กระบวนการเขียนนวนิยาย เรื่อง แมวดำในสวนสีชมพู

1. การสร้างแรงบันดาลใจจากความต้องการสร้างนวนิยายเชิงสัญลักษณ์ ซึ่งมาจากการที่ผู้ให้ข้อมูลอ่านหนังสือชื่อ เล่าขวัญวรรณกรรม ของท่านเจมานันทะ ซึ่งเป็นการตีความข้อธรรมะนามธรรมจากวรรณกรรมในอดีต และนำมาเขียนในแบบรูปธรรม ผู้ให้ข้อมูลจึงสร้างแมวดำขึ้นเพื่อเป็นสัญลักษณ์ภาวะภายในของมนุษย์

2. ความต้องการสร้างกำลังใจให้คนพิการ ผู้ให้ข้อมูลสร้างตัวละครพิการคือ นิทร เค้นงาน ขึ้นจากความเห็นว่าคนพิการส่วนใหญ่มักคิดว่าตนเองมีปมด้อย สงสารตนเองและมองโลกในแง่ร้าย หมกมุ่นอยู่กับความทุกข์หรือปมด้อยในชีวิต ผู้ให้ข้อมูลจึงสร้างตัวละครพิการขึ้นในลักษณะเดียวกันกับคนพิการเหล่านั้น โดยตัวละครพิการไม่ยอมทำสิ่งใดนอกจากนอนอยู่บนเตียงและจินตนาการเป็นเรื่องราวต่าง ๆ ไปเรื่อย

3. การนำหลักธรรมทางพระพุทธศาสนาใช้เป็นแนวทางในการเขียนนวนิยาย ผู้ให้ข้อมูลอ่านหนังสือ เรื่อง เฟงผิงเรื่องชีวิตและความตาย ของพระทิเบตชื่อ โขเกียน โปเช ทุกวันวันละ 1 หน้า โดยมีข้อธรรมทั้งสิ้น 365 ข้อ ซึ่งเป็นการอ่านภายในจิตใจของตนเองและพยายามพิจารณาว่าข้อธรรมในแต่ละวันเป็นประโยชน์ในการเขียนอย่างไร ตลอดจนอ่านหนังสือธรรมะอื่น ๆ เพื่อปรับให้เข้ากับเรื่อง

4. การสร้างแนวคิดของตัวละคร ผู้ให้ข้อมูลสร้างให้ตัวละครพิการพยายามเรียนรู้ให้ได้ว่า เขาจะต้องสู้ด้วยตนเอง เอาชนะความท้อแท้ ให้กลับมาสู่ชีวิตจนประสบความสำเร็จให้ได้ แม้ร่างกายพิการ แต่อย่าให้จิตใจพิการตามร่างกายไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้ให้ข้อมูลต้องการสื่อให้คนพิการเห็นเจตนารมณ์ในการสร้างกำลังใจให้กับคนพิการอย่างชัดเจน

5. ระยะเวลาในการเขียนนวนิยาย ผู้ให้ข้อมูลใช้เวลาเขียนนวนิยาย เรื่อง แมวดำในสวนสีชมพู ใน 1-2 วันต่อ นวนิยาย 1 ตอน ตีพิมพ์ลงในนิตยสารสกุลไทยสัปดาห์ละ 1 ตอน ใช้เวลาตีพิมพ์ 1 ปี

กระบวนการสร้างตัวละครพิการ

1. การสร้างพฤติกรรมของตัวละครจากภาพสัญลักษณ์ ผู้ให้ข้อมูลให้ตัวละครพิการจินตนาการไปเรื่อย ๆ ตั้งแต่ต้นจนจบเรื่อง เป็นภาพเชิงสัญลักษณ์มากกว่าภาพสะท้อนจากความเป็นจริง โดยใช้ตัวละครพิการ “นิทร” ในการดำเนินเรื่อง ทุกอย่างเป็นสิ่งที่ตัวละครพิการคิดเองทั้งสิ้น

2. การสร้างสถานภาพของตัวละครพิการ ผู้ให้ข้อมูลสร้างให้ “นิทร” มีสถานภาพเป็นผู้พิการทางร่างกายที่ไม่ยอมช่วยเหลือตนเอง

3. การสร้างบทบาท ของตัวละครพิการจากภายในจิตใจของตัวละครเอง ผู้ให้ข้อมูลสร้างให้ตัวละคร “นิทร” เป็นเด็กชายวัยสิบขวบที่ประสบอุบัติเหตุ จนต้องนั่งอยู่ในรถเข็นและนอน

อยู่บนเตียง ไม่ยอมทำอะไรนอกจากคิดและต่อสู้กับตนเองอยู่ภายในใจ โดยมีแม่เป็นภาพสัญลักษณ์ แสดงสัญลักษณ์ของเขา และน้ำเป็นภาพสัญลักษณ์ของสติ

4. การสร้างความขัดแย้งภายในจิตใจของตัวละคร ผู้ให้ข้อมูลสร้างให้ตัวละครต่อสู้กับ แมวดำหรือกิเลสภายในใจของตนเองที่เปลี่ยนไปตามภาวะอารมณ์

5. การค้นคว้าข้อมูลจากประสบการณ์และการสังเกต ผู้ให้ข้อมูลค้นคว้าหาข้อมูลจากการ ปฏิบัติธรรมด้วยการฝึกนั่งสมาธิ ค้นคว้าหนังสือเกี่ยวกับการปราบปรามกิเลสของมนุษย์ และสังเกต การทำงานทางอารมณ์ของตนเองและผู้อื่น

6. ผลจากการเขียนนวนิยายเรื่อง แมวดำในสวนสี่ชมพู ผู้อ่านเกิดความสงสัยในภาพ สัญลักษณ์ที่ผู้ให้ข้อมูลสร้างขึ้น และสนุกสนานไปกับการผจญภัยภายในใจของตัวละครฟิการ์ ทำให้ผู้ให้ข้อมูลเสียใจที่เขียนได้ไม่ดีพอ ขณะเดียวกันผู้ให้ข้อมูลก็ตั้งใจที่มีผู้อ่านเข้าใจในสิ่งที่ผู้ให้ ข้อมูลสร้างขึ้น

มุมมองและประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ

1. การพบเห็นคนพิการเป็นครั้งแรก ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่าน้ำของท่านตาบอดเมื่ออายุหกสิบ จากภาวะจอประสาทตาเสื่อม แต่มาได้อยู่บ้านเดียวกัน ผู้ให้ข้อมูลจึงรับรู้และพบเห็นเป็นครั้งแรก

2. การพบเห็นคนพิการตามท้องถนน ผู้ให้ข้อมูลพบผู้พิการทางการเห็น ผู้พิการทาง ร่างกาย ผู้พิการทางการเคลื่อนไหวมาขอทานตามท้องถนน ซึ่งแสดงให้เห็นว่า บุคคลทั่วไป สามารถพบเห็นคนพิการประเภทต่างๆ ประกอบอาชีพขอทานตามท้องถนน และคนพิการจำนวน ไม่น้อยยังคงหาเลี้ยงชีพด้วยการขอทานอยู่

3. การไปอภิปรายร่วมกับคนพิการทางการเห็น ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า เคยไปอภิปราย ร่วมกับผู้พิการทางการเห็นและพบว่า พวกเขามีความสามารถเหมือนคนปกติ ยกเว้นเรื่องการ เคลื่อนไหว ประทับใจที่เห็นเขาเก่ง ไม่อยากให้เขารู้สึกว่าด้อยกว่าใคร เพราะสภาพร่างกายก็ บกพร่องอยู่แล้ว

4. การร่วมงานกับคนพิการ ก่อนที่ผู้ให้ข้อมูลจะได้สัมผัสกับคนพิการอย่างใกล้ชิดนั้น ผู้ให้ข้อมูลคิดว่าต้องดูแลเขาอย่างดีที่สุด พิเศษกว่าคนปกติ แต่หลังจากเขียนนวนิยายเรื่อง พระ อาทิตย์คืนแรม ซึ่งเป็นนวนิยายเกี่ยวกับคนพิการทางการเห็น ผู้ให้ข้อมูลจึงคิดว่า ควรดูแลเขาและ ทำงานร่วมกับเขาเช่นเดียวกับคนปกติอื่น ๆ แม้ในใจจะดูแลเขาเป็นพิเศษ แต่ก็ต้องไม่แสดงออกมา

5. ทักษะที่มีต่อคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าคนพิการก็คือคนๆหนึ่งในสังคม ที่ บกพร่องทางร่างกายหรือจิตใจ แต่เรื่องการเป็นคนดีหรือไม่ดี เป็นได้ทั้งคนปกติและคนพิการ ทั้ง คนพิการและคนปกติไม่ใช่เวทคา หากมีปัญหากเกิดขึ้นไม่ว่าจะเป็นกับคนปกติหรือคนพิการเราก็ ต้องดูแลให้ความช่วยเหลือตามสภาพ

นอกจากนั้นผู้ให้ข้อมูลยังพยายามบอกตนเองว่า คนพิการเลือกเกิดไม่ได้ ไม่มีใครอยากเกิดมาพิการดังนั้น หากมีโอกาสหรือเงื่อนไขที่จะช่วยเหลือพวกเขาได้ ก็จะช่วยเหลือ แต่อยู่บนพื้นฐานว่า ช่วยให้เราคงศักดิ์ศรีเช่นมนุษย์คนหนึ่งไว้ได้อย่างคงาม แสดงให้เห็นว่า ผู้ให้ข้อมูลมองคนพิการได้เท่าเทียมกับคนปกติ ทั้งในแง่จิตใจ และต้องการช่วยเหลือให้คนพิการคงศักดิ์ศรีของความเป็นมนุษย์ไว้ ให้เท่าเทียมกับคนปกติ มิใช่การช่วยเหลือจนคนพิการไม่รู้จักช่วยเหลือตนเองและพึ่งตนเองไม่ได้

6. การสมมุติตนเองเป็นคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่าโดยสัญชาตญาณเมื่อหลับตาเดินจะล้มต่าขึ้นก่อนเสมอ จึงมิได้รับรู้ความรู้สึกที่แท้จริงของคนพิการ และผู้ให้ข้อมูลได้กล่าวอีกว่า ครั้งหนึ่งผู้ให้ข้อมูลได้ไปร่วมงานคนพิการ และมีเจ้าหน้าที่มาขอปิดตาด้วยผ้าดำและให้เดินเหมือนคนตาบอดสนิท ผู้ให้ข้อมูลจำได้ว่ารู้สึกกลัวว่าจะเดินไม่ได้ กลัวว่าจะตก ทั้ง ๆ ที่เจ้าหน้าที่จูงอยู่ ซึ่งแสดงให้เห็นว่าเมื่อคนปกติที่สมมุติตนเองเป็นคนพิการ หรือเกิดความพิการในระยะแรก เป็นธรรมดาที่จะรู้สึกกลัวสสารพัด

7. การสัมผัสกับคนพิการ ขณะผู้ให้ข้อมูลยังไม่เคยสัมผัสกับคนพิการนั้น รู้สึกกลัวว่าจะทำอะไรไม่ถูก กลัวว่าจะพูดผิด กลัวเขาน้อยใจ แต่เมื่อได้สัมผัสกับคนพิการอย่างใกล้ชิดแล้ว ผู้ให้ข้อมูลพบว่า ตนเองรู้สึกเป็นปกติ คนพิการก็เหมือนเพื่อน เหมือนคนรู้จักคนหนึ่ง

8. การรับรู้เกี่ยวกับทักษะของคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลทราบข้อมูลเกี่ยวกับกายอุปกรณ์ของคนพิการพอสมควรจากการหาข้อมูลในการเขียนนวนิยายว่า ไม่เท่าขาวของผู้พิการทางการเห็นเป็นอย่างไร รถเข็นคนพิการเป็นอย่างไร บรรยากาศในโรงพยาบาลเป็นอย่างไร ซึ่งเป็นข้อมูลที่ได้จากประสบการณ์และการสังเกต เพื่อนำมาใช้ให้สอดคล้องกับพฤติกรรมและการกระทำของตัวละครในเรื่อง

9. สถานภาพและบทบาทของคนพิการในสังคมไทย ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่า สถานภาพและบทบาทของคนพิการในปัจจุบันน่าจะดีขึ้น เพราะมีหน่วยงานสำหรับคนพิการรองรับหลายแห่งที่น่าสงสารและน่าเห็นใจคือ คนพิการที่ไม่มีโอกาสจะรับรู้ว่าคุณเองมีโอกาสที่จะมีชีวิตที่ดีขึ้นได้ ซึ่งแสดงให้เห็นแนวคิดในการขยายโอกาสไปสู่คนพิการอย่างทั่วถึง เพื่อให้คนพิการที่ไม่เคยรู้ว่าตนเองมีชีวิตที่ดีขึ้น ได้รับโอกาสเท่าเทียมกับคนพิการอื่น ๆ ที่ได้รับโอกาสแล้ว

10. ความสำคัญของการศึกษาที่มีต่อคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าการศึกษาสำคัญต่อมนุษย์เท่าเทียมกันทั้งคนปกติและพิการ แต่คนปกติยังมีโอกาสและเงื่อนไขที่จะช่วยเหลือตนเองได้ในหลายเรื่อง ในขณะที่คนพิการไม่มีโอกาสในหลายเรื่อง ดังนั้น ผู้ให้ข้อมูลจึงให้ทัศนะว่าหากคนพิการสามารถศึกษาเล่าเรียนได้มากเท่าไรก็จะเป็นข้อดีสำหรับคนพิการมากเท่านั้น เพราะจะช่วยให้เขาอยู่ในสังคมได้อย่างมีศักดิ์ศรีและภาคภูมิใจ แสดงให้เห็นว่า ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าการที่

คนพิการได้รับการศึกษาสูงมากเท่าไร ย่อมเป็นสิ่งสร้างความภาคภูมิใจให้แก่ตัวคนพิการเอง และช่วยให้คนพิการรู้สึกว่าคุณเขามีศักดิ์ศรีในสังคม อย่างน้อยก็ทำให้คนพิการมีความรู้สึกว่าคุณตนเองมีการศึกษาเป็นใบเบิกทางสำคัญ

11. ความสำคัญของครอบครัวที่มีต่อคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าครอบครัวมีความสำคัญกับคนพิการมากในแง่ของการเป็นกำลังใจที่มีพลังและมั่นคงที่สุดสำหรับคนพิการ และการเตรียมปัจจัยขั้นพื้นฐานสำหรับการใช้ชีวิตในอนาคตของคนพิการ

12. การได้รับโอกาสจากสังคมของคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าคนพิการได้รับโอกาสจากสังคมได้ดีที่สุดแล้ว แต่เท่าที่สังเกตมักจะเป็นบุคคลเฉพาะกลุ่มหรือสังคมเมืองเท่านั้นที่ได้รับโอกาส สำหรับสังคมชนบทน่าจะยังต้องพัฒนาอีกมาก

13. การสนับสนุนสวัสดิการสำหรับคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าคนพิการควรได้รับการสนับสนุนสวัสดิการในทุก ๆ ด้านและทั่วถึงทุกท้องที่ โดยเริ่มจากสวัสดิการทางกายภาพก่อน เช่น ระบบสาธารณูปโภค ในที่สาธารณะ การจัดห้องน้ำคนพิการ ทางเดินคนพิการ ที่นั่งคนพิการ เป็นต้น ในขณะที่เดียวกันก็ต้องไม่ลืมด้านจิตใจ การพัฒนาปรับปรุงเรื่องการศึกษา เรื่องการให้ความสุขทางใจ การให้ความบันเทิงเฉพาะแบบ เป็นต้น

นอกจากนั้นผู้ให้ข้อมูลยังให้ทัศนะว่าคนพิการควรได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลในหลายด้าน เพราะหากเป็นคนพิการเองแล้วจะรู้ว่า พวกเขายังไม่ได้รับการดูแลจากรัฐเท่าที่ควร โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนพิการที่อยู่ห่างไกลศูนย์กลางความเจริญ จริง ๆ แล้วรัฐควรกระจายความช่วยเหลือออกไปในทุกตำบล ทำบัญชีคนพิการทั่วประเทศเพื่อจะได้ช่วยเหลือได้ทั่วถึง และควรมีนโยบายให้คนที่เป็นปกติได้เอื้อเฟื้อดูแลคนพิการ โดยจัดทำเป็นนโยบายชุมชน

ศักดิ์ดา สาแก้ว

ข้อมูลทั่วไป ผู้ให้ข้อมูลเกิดเมื่อวันที่ 17 พฤษภาคม พ.ศ. 2526 อายุ 28 ปี เป็นชาวจังหวัดสุรินทร์ เข้ารับการศึกษาในระดับประถมศึกษาที่โรงเรียนสังขะวิทยาคม ระดับมัธยมศึกษาที่โรงเรียนสังขะ และระดับอุดมศึกษาที่มหาวิทยาลัยมหาสารคาม ในสาขาวิชา การสื่อสารมวลชน และได้ก้าวสู่อาชีพนักเขียนจากการส่งเสริมสนับสนุนการอ่านและเขียนเป็นอย่างดีจากครอบครัว และสิ่งที่จุดประกายให้ก้าวเข้าสู่อาชีพนักเขียนคือ ห้องสมุดโรงเรียนสังขะวิทยาคม ห้องสมุดโรงเรียนสังขะ และหอสมุดมหาวิทยาลัยมหาสารคาม ฝึกฝนพัฒนาการเขียนโดยไม่รู้ตัวจากการประกวดเรียงความ คำประพันธ์ และคำขวัญ ตั้งแต่เรียนชั้นมัธยม และเริ่มอยากเขียนหนังสือจากการวิเคราะห์หนังสือเรื่อง คำพิพากษา ของ ชาติ กอปรจิตติ ส่งอาจารย์ในรายวิชาของสาขาวิชาการสื่อสารมวลชน นำมาสู่การเขียนเรื่องสั้นเรื่องแรกในชีวิต ตีพิมพ์ในนิตยสารสาขาวิชา เรื่อง แม่จำน้องร้องไห้อีกแล้ว และนำมาขยายเป็นนวนิยายส่งประกวดโครงการศิลปะเพื่อเยาวชนไทยของ

มูลนิธิซีเมนต์ไทย ชื่อดูกตาไถ่ฝนจากดวงตา และได้รับรางวัลชนะเลิศ ได้รับรางวัลเชิดชูเกียรติ ได้แก่ เมื่อ พ.ศ. 2549 นวนิยายเรื่องดูกตาไถ่ฝนได้รับรางวัลยอดเยี่ยมสาขาวรรณกรรม โครงการศิลปะเพื่อเยาวชน Young Thai Artist Award 2006 ซึ่งขยายเรื่องมาจาก...แม่จ๋า นื่องร้องไห้อีกแล้ว พ.ศ. 2550 นวนิยายเรื่อง ราตรี ได้รับรางวัลดีเด่นสาขาวรรณกรรม โครงการศิลปะเพื่อเยาวชน Young Thai Artist Award 2007 พ.ศ. 2550 เรื่องสั้นเรื่อง ชมพูพันธุ์ทิพย์ เข้ารอบสุดท้ายโครงการ นายอินทร์อะวอร์ดประเภทเรื่องสั้น ประจำปี พ.ศ. 2550 จัดพิมพ์เผยแพร่ร่วมกับนักเขียนท่านอื่นๆ อยู่ในหนังสือชื่อ สมการระดับ 8 ทำให้ผู้ให้ข้อมูลมีผลงานด้านวรรณกรรมคือ นวนิยายเรื่องดูกตาไถ่ฝน ราตรีและเรื่องสั้น เรื่อง ชมพูพันธุ์ทิพย์

เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลเขียนนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ 2 เรื่อง ได้แก่ 1) ดูกตาไถ่ฝน มีตัวละครเอก “ไหม” เป็นคนพิการทางการเคลื่อนไหวมาแต่กำเนิดจากโรคโปลิโอ 2) นวนิยายเรื่อง ราตรี มีตัวละครพิการคือ ยายแจ่ม มีความพิการทางการใช้ภาษาและการได้ยิน และผู้วิจัยได้นำนวนิยายเรื่อง ดูกตาไถ่ฝน มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล จึงขอนำเสนอดังนี้

กระบวนการสร้างตัวละครพิการ

1. ความยากในการสร้างตัวละครพิการ เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลเป็นคนปกติ จึงถือว่าการสร้างตัวละครพิการมีความยากเนื่องจากต้องศึกษาหาข้อมูลเกี่ยวกับการใช้ชีวิตของตัวละครพิการ เช่น การสร้างตัวละครพิการ “ไหม” ในนวนิยายเรื่อง ดูกตาไถ่ฝน ผู้ให้ข้อมูลต้องหาข้อมูลเกี่ยวกับโรคโปลิโอ และการใช้ชีวิตของคนพิการ เพื่อให้ผู้อ่านเชื่อว่าตัวละครมีความพิการจริง

2. แนวคิดในการสร้างตัวละครพิการ เด็กพิการที่ต้องเผชิญปัญหาครอบครัว ผู้ให้ข้อมูลได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการสร้างตัวละคร ไหม ในนวนิยายเรื่องดูกตาไถ่ฝนว่า การเกิดมาเป็นคนพิการว่ายากแล้ว แต่การเกิดเป็นคนพิการที่ต้องเผชิญกับปัญหาครอบครัวนั้นยากยิ่งกว่า ทั้งยังต้องเผชิญกับสิ่งเลวร้ายในสังคมแวดล้อมอีกด้วย

3. การสร้างนวนิยายจากความทรงจำ ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า ได้เขียนนวนิยายเรื่อง ดูกตาไถ่ฝน จากปัญหาครอบครัวที่ผู้ให้ข้อมูลเผชิญอยู่ เมื่อครั้งมีอายุเท่าตัวละคร “ไหม” จากความต้องการมีครอบครัวที่อบอุ่น

4. การสร้างตัวละครจากความรู้สึกและประสบการณ์ ข้อมูลส่วนใหญ่ที่นำมาสร้างตัวละครพิการในนวนิยายเป็นข้อมูลที่กลั่นกรองจากประสบการณ์และความรู้สึกในวัยเยาว์ จากปัญหาในครอบครัว ความอึดอัด ความเสียใจความปรารถนาของลูกที่เติบโตขึ้นท่ามกลางปัญหาครอบครัว ที่ผู้ให้ข้อมูลเลือกใช้ตัวละครพิการ เพื่อเป็นการต่อยอดความรู้สึกเหล่านั้นให้เพิ่มมากขึ้น นำมาสู่การสร้างตัวละครพิการที่หัวใจกำลังมีปัญหา ท่ามกลางสายตาที่มองมาจากคนปกติ ความสงสาร เวทนา ความสมเพช เดียดฉันท์ ตลอดจนการถูกรังแก เอาเปรียบ

5. การสร้างอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครพิการ ผู้ให้ข้อมูลสร้างความกดดันจากส่วนลึกในจิตใจ ความน้อยเนื้อต่ำใจที่ต้องพิการ ซึ่งอาจจะมีน้อยนิดหากไม่ถูกบั่นทอนจากคนรอบข้างให้เพิ่มมากขึ้น ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าคนพิการบางคนอยากให้ผู้อื่นมองว่าเขาเหมือนคนปกติ เป็นเพื่อน ญาติพี่น้อง มีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ และที่สำคัญคือคนพิการต้องการความรัก ความเอาใจใส่

6. การสร้างตัวละครให้อ่อนแอ ภายใต้น้ำหนักกดดัน เหตุที่ผู้ให้ข้อมูลเลือกสร้างให้ “ใหม่” เป็นตัวละครหญิง ที่มีความพิการ ก็เพื่อให้เกิดความน่าสงสาร เนื่องจากตัวละครพิการเป็นเพศที่อ่อนแอ และมีความพิการร่วมด้วย และเพื่อให้ผู้ให้ข้อมูลสามารถส่งความกดดันต่าง ๆ ไปให้ตัวละครได้มากยิ่งขึ้น

7. การกำหนดให้ตัวละครพิการมีโลกส่วนตัวสูง เนื่องจากในโลกส่วนรวม ตัวละครพิการไม่สามารถเข้าถึงได้ เพราะความพิการที่มี เช่นการไม่ถูกเลือกให้เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ในโรงเรียน ตัวละครพิการจึงหาสุนัขและแมวมาเป็นเพื่อน

8. การกำหนดสถานภาพของตัวละครพิการ ผู้ให้ข้อมูลกำหนดให้ตัวละครพิการมีสถานภาพเป็นเพียงคนพิการในสังคม ขณะเดียวกัน สถานภาพในครอบครัวของใหม่เป็นลูกที่ถูกพ่อแม่ทอดทิ้ง สังคมทอดทิ้งด้วยสายตา คำพูดและการกระทำ

9. การสร้างความขัดแย้งทางจิตใจ ผู้ให้ข้อมูลสร้างตัวละครพิการในเรื่องเป็นความขัดแย้งทางด้านจิตใจของตัวละครเอง เนื่องจากต้องการสะท้อนให้เห็นความทุกข์และปัญหาของตัวละคร ที่สะสมกลายเป็นความเก็บกดอยู่ในใจ ก่อนจะถูกระบายออกมาอย่างเหวี่ยงความคาดหวังของผู้อ่าน ทำให้เรื่องน่าสนใจมากขึ้น

10. การสร้างบุคลิกภาพของตัวละครพิการจากภาพจำ ผู้ให้ข้อมูลสร้างบุคลิกภาพของตัวละครพิการจากภาพที่ประสบพบเห็น หนังสือ ละคร ภาพยนตร์ ผ่านการกลั่นกรองและนำเสนอในรูปแบบของตนเอง

11. การกำหนดบทบาทตัวละครพิการให้แปลกแยกจากผู้อื่น ผู้ให้ข้อมูลสร้างตัวละครพิการ “ใหม่” ให้แปลกแยกจากผู้อื่นในสังคม มักถูกมองด้วยความสงสาร รังเกียจเคียดจันท์จากคนรอบข้าง ถูกทอดทิ้ง ถูกทำร้าย

12. การสมมุติตนเองเป็นคนพิการ ขณะสมมุติตนเองเป็นคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกอึดอัด ประสพการณ์และมุมมองต่อคนพิการ

1. การได้สัมผัสกับคนพิการ การเกิดความสงสารในระยะแรก ระยะแรกที่ได้สัมผัสกับคนพิการนั้น ผู้ให้ข้อมูลเกิดความสงสาร เห็นใจ แต่เมื่อได้เห็นความเข้มแข็ง เห็นความสามารถของคนพิการแล้ว ความรู้สึกที่มีต่อคนพิการก็แปรเปลี่ยนไป แม้จะไม่ทั้งหมด แต่ก็เปลี่ยนมุมมองคนพิการด้วยสายตาปกติ ซึ่งผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าจะทำให้คนพิการเข้มแข็งขึ้น

2. การมองคนพิการที่ความสามารถ ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่าการร่วมงานกับคนพิการก็เหมือนกับการร่วมงานกับคนปกติ เพราะผู้ให้ข้อมูลมองที่ความสามารถมิใช่ความพิการ บางครั้งคนปกติเองยังมีจิตใจเข้มแข็งสู้คนพิการไม่ได้ และทำงานบางอย่างสู้คนพิการไม่ได้ สิ่งสำคัญที่ผู้ให้ข้อมูลมองคือ การให้โอกาสแก่คนพิการจะทำให้การทำงานร่วมกันราบรื่นขึ้น

3. ความรู้ความเข้าใจทักษะภาษามือของคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลมีความเข้าใจทักษะของคนพิการบ้าง จากการศึกษาภาษามือ เพื่อนำมาเขียนนวนิยายเรื่อง “ราตรี” เช่น การบอกรัก การเรียกกินข้าว ซึ่งเป็นภาษามือพื้นฐาน เนื่องจากตัวละครในเรื่องมีความพิการทางการได้ยินและการใช้ภาษาที่ไม่เคยได้เรียนภาษามือ จึงเป็นการสื่อสารตามความเข้าใจของผู้ใกล้ชิด

4. ความเห็นอกเห็นใจและความเข้าใจ ผู้ให้ข้อมูลมีความเห็นอกเห็นใจ และเข้าใจคนพิการมากขึ้น เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าการใช้ชีวิตของคนพิการมีความยากลำบากกว่าคนปกติ ไม่ว่าจะเป็น การเดินทางการใช้ชีวิตประจำวัน

5. ความต้องการช่วยเหลือคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่า คนปกติครบ 32 ต้องมีจิตสำนึกที่จะช่วยเหลือคนพิการ คือ ไม่ควรเพิกเฉยหากเห็นคนพิการกำลังประสบกับความยากลำบาก ช่วยพาข้ามถนน ดูกิ่ง ในรถประจำทาง ไม่เห็นแก่ตัวกับคนพิการ สังคมต้องปลูกฝังให้คนปกติช่วยเหลือคนพิการ ซึ่งแสดงให้เห็นมุมมองของผู้ให้ข้อมูลที่ว่า คนพิการในสังคมไทยต้องการความช่วยเหลือจากคนปกติ และคนปกติเองจะต้องไม่ละเลยที่จะต้องช่วยเหลือคนพิการ

6. คนพิการมีจิตใจเช่นเดียวกับคนปกติ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าคนพิการก็เหมือนคนปกติทั่วไป มีทั้งคนดีและคนไม่ดี เพราะความดีไม่ติดนั้นขึ้นอยู่กับจิตใจมิใช่ร่างกาย

7. การจมอยู่กับความพิการของตนเอง ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าคนพิการส่วนหนึ่งในสังคมไทยยังคงจมอยู่กับความพิการของตนเอง จนลืมไปว่าตนเองยังมีความสามารถ ศักยภาพ มีสิทธิคิดและทำในสิ่งต่างๆ เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลมองว่า การจะทำให้สังคมเข้าใจและยอมรับในคุณค่าของคนพิการ จะต้องเริ่มต้นที่คนพิการรู้จักคุณค่าของตนเองเสียก่อน เพื่อพิสูจน์ให้สังคมเห็นว่าสภาพร่างกายมิได้เป็นปัญหาและอุปสรรคในการดำเนินชีวิต ความพิการมิได้หมายถึงการเสียชีวิตชีวิตจึงต้องดำเนินต่อไป ซึ่งแสดงให้เห็นว่า ผู้ให้ข้อมูลมีความต้องการสร้างกำลังใจและผลักดันให้คนพิการลุกมาขึ้นต่อสู้กับความพิการของตนเอง และใช้ชีวิตอยู่บนความพิการของตนเองให้ได้

8. การที่สังคมเพิกเฉยต่อการให้โอกาสคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าสังคมส่วนหนึ่งยังเพิกเฉยที่จะช่วยเหลือและให้โอกาสต่อคนพิการ เพราะถือว่าเป็นภาระ

9. การให้ความสำคัญต่อการให้โอกาสคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่า การให้โอกาสแก่คนพิการในสังคมเป็นสิ่งสำคัญ เพราะหากคนพิการขาดโอกาสจะยังเป็นการตอกย้ำความพิการให้คนพิการรู้สึกว่าคุณค่าตัวเองไร้ค่า ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่า หากพูดถึงคนพิการในสังคมไทย ก็จะนึกถึงการ

ที่คนพิการมีอาชีพขอทาน ขายลอตเตอรี่ ผู้ให้ข้อมูลเชื่อว่าคนพิการเหล่านั้น มีศักยภาพมากกว่านั้น หากได้รับการส่งเสริมและสนับสนุนที่ดีพอ นอกจากการส่งเสริมโอกาสในด้านการประกอบอาชีพแล้ว ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่า คนพิการควรจะได้รับโอกาสในการกระทำสิ่งต่างๆตามสิทธิและเสรีภาพที่พึงจะได้รับ

10. ความสำคัญของสถาบันครอบครัวที่มีต่อคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าครอบครัวมีความสำคัญในการพัฒนาคุณภาพชีวิตของคนพิการ เนื่องจากคนพิการต้องได้รับการดูแลช่วยเหลือในด้านต่าง ๆ จากครอบครัวเป็นพื้นฐานสำคัญ หากครอบครัวมีความอบอุ่น คนพิการก็จะมีสุขภาพกายและใจที่ดี ตรงกันข้าม หากคนพิการอยู่ในครอบครัวที่เกิดปัญหา ขาดความอบอุ่นและความเข้าใจ ย่อมส่งผลต่อสุขภาพกายและใจของคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่า ครอบครัวเป็นหน่วยสังคมที่มีความใกล้ชิดกับคนพิการมากที่สุด ทำให้คนพิการไม่รู้สึกละแฉง และรู้สึกว่าตนเองไร้ค่า คนพิการมีหลักยึดทางจิตใจ เพราะความพิการจะถูกเติมเต็มด้วยครอบครัว เพื่อให้คนพิการดำเนินชีวิตได้เช่นเดียวกับคนปกติทั่วไป

11. การส่งเสริมและพัฒนาคุณภาพชีวิตคนพิการ การส่งเสริมในด้านการศึกษา ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าควรมีการส่งเสริมการศึกษาแก่คนพิการเป็นอย่างมาก เนื่องจากคนพิการมักจะไม่ได้รับโอกาสทางการศึกษา ซึ่งเป็นหนทางที่จะนำคนพิการไปสู่ความรู้ การใช้ชีวิต การสื่อสารกับสังคมภายนอก และการประกอบอาชีพที่ดี

12. การส่งเสริมด้านการประกอบอาชีพ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่า เมื่อคนพิการเรียนจบ ก็ควรมีการสนับสนุนโอกาสทางการทำงาน

13. การส่งเสริมสวัสดิการในด้านต่าง ๆ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าคนพิการควรได้รับการส่งเสริมสวัสดิการในทุก ๆ ด้านที่คนพิการต้องการตามความเหมาะสม เช่น ด้านคุณภาพชีวิต ด้านสวัสดิการสังคม การประกอบอาชีพ การศึกษา การปฏิบัติต่อคนพิการให้เหมือนประชาชนคนปกติอื่น ๆ ประชาชนคนปกติได้รับอย่างไร ประชาชนคนพิการก็ควรได้รับอย่างนั้น บริการสาธารณะที่สร้างขึ้นในปัจจุบันต้องเอื้อประโยชน์และคำนึงถึงคนพิการ ตลอดจนรู้และเข้าใจในข้อเรียกร้องของคนพิการ ตามสิทธิเสรีภาพ ความเสมอภาคต่าง ๆ

14. การช่วยเหลือคนพิการที่ไม่ตรงต่อความต้องการและความเหมาะสม ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่า แม้ปัจจุบันรัฐบาลจะมีโครงการต่าง ๆ เพื่อช่วยเหลือคนพิการ แต่บางครั้งอาจไม่ตรงตามความต้องการของคนพิการอย่างแท้จริง หรือมีปัจจัยบางประการที่ทำให้คนพิการไม่สามารถเข้าถึงความช่วยเหลือ เช่น ด้านการศึกษา การมีส่วนร่วมทางการเมือง เศรษฐกิจ การประกอบอาชีพ การพัฒนาคุณภาพชีวิต โดยผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่า คนพิการในสังคมไทยจากอดีตถึงปัจจุบันยังขาด

โอกาสในด้านดังกล่าวมาแล้ว ซึ่งเป็นสิ่งเติมเต็มชีวิต และพัฒนาคุณภาพชีวิตของตนเองให้ดีขึ้น ทำให้คนพิการเกิดความภาคภูมิใจในตนเอง และรู้สึกว่าตนเองไม่สร้างภาระให้แก่ผู้อื่น

15. การรับรู้ความเท่าเทียมกันระหว่างคนพิการกับคนปกติ ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ในขั้นพื้นฐานว่า คนพิการมีสิทธิเสรีภาพเช่นเดียวกับคนปกติ ซึ่งเป็นสิทธิเสรีภาพและความสำคัญในศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ อันเป็นสิทธิที่คนพิการพึงจะได้รับ อาทิ ด้านการรักษาพยาบาล ด้านสุขภาพอนามัย ด้านการศึกษา ด้านสวัสดิการสังคม และด้านอื่นๆที่คนพิการควรจะได้รับตามความเหมาะสมเช่นเดียวกับคนปกติ

ประภัสสร เสวิกุล

ข้อมูลทั่วไป ผู้ให้ข้อมูลเกิดเมื่อวันที่ 22 เมษายน พ.ศ. 2491 เป็นบุตรของ ร.ท.รังษี และนางสจี เสวิกุล สมรสกับนางชุตินา เสวิกุล นักเขียนสารคดี นามปากกา นิลบล นวเรศ มีบุตร 2 คน คือ นายชาคริย์นรทิพย์ เสวิกุล และ นายวรุฒม์ชัย เสวิกุล เป็นชาวกรุงเทพมหานคร เริ่มต้นก้าวเข้าสู่อาชีพนักเขียนจากการเขียนบทกวีมาตั้งแต่อายุ 14 ปี ต่อมาได้เขียนเรื่องสั้น อยู่ 12 ปี จึงได้หันมาเขียนนวนิยายตั้งแต่ปี พ.ศ. 2525 จนถึงปัจจุบัน และได้รับรางวัลเชิดชูเกียรติ เป็นศิลปินแห่งชาติ สาขาวรรณศิลป์ (นวนิยายและกวีนิพนธ์) ประจำปี พ.ศ. 2554 โดยผู้ให้ข้อมูลเขียนนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการเรื่องแรกคือ นวนิยาย เรื่อง ชี๊ด มีตัวละครชื่อนางเบซาร์ ต้องกลายเป็นคนตาบอดและขอทานในภายหลัง ผู้ให้ข้อมูลมีผลงานทางวิชาการ แต่มิได้ระบุไว้ในกรอบแบบสัมภาษณ์ว่ามีผลงานอะไรบ้าง เพียงแต่กล่าวถึงการมีผลงานทางวิชาการกับสถาบันพระปกเกล้าผลงานด้านวรรณกรรม ได้แก่ นวนิยาย 53 เรื่อง เรื่องสั้น 150 เรื่อง และบทกวี 200 บท ปัจจุบันตีพิมพ์เผยแพร่ผลงานในนิตยสารสกุลไทยและหนังสือพิมพ์คมชัดลึก

เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลมีผลงานเกี่ยวข้องกับคนพิการ ได้แก่ ชี๊ด ไฟ ลอดลายมังกร ขอมอนไปนั้น...ที่เธอฝันยามหนุน หิมาลายัน เพื่อน คุ้งน้ำค้าง ฯลฯ และผู้วิจัยได้นำนวนิยายเรื่อง คุ้งน้ำค้าง มาใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล จึงขอนำเสนอดังนี้

กระบวนการเขียนนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ

ความยากง่ายในการเขียน ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า การเขียนนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการนั้นไม่ยากและไม่ง่าย เพราะมีการเตรียมตัวที่ดีทุกอย่างก่อนเขียน หากมีข้อมูลที่ไม่แน่ใจ ผู้ให้ข้อมูลจะค้นคว้าหาข้อมูลจนพบคำตอบที่ต้องการ

กระบวนการเขียนนวนิยายเรื่อง คุ้งน้ำค้าง

1. การสื่อให้ผู้ผู้อ่านเห็นความรักระหว่างพี่น้อง ผู้ให้ข้อมูลต้องการสื่อให้เห็นว่า สามพี่น้องซึ่งเป็นตัวละครหลักในเรื่องแม้จะเคยโกรธกัน แต่เมื่อถึงเวลาจำเป็นความรักที่พี่น้องทั้งสามมีต่อกันก็มิได้เสื่อมคลายไปแต่อย่างใด

2. ความต้องการให้กำลังใจแก่คนพิการ ผู้ให้ข้อมูลสร้างตัวละครจี้ขึ้นเพื่อให้กำลังใจแก่ผู้พิการทุกคนว่า ความพิการที่ประสบอยู่นั้นไม่อาจกั้นความรักความเอื้ออาทรที่คนรอบข้างมอบให้คนพิการได้

3. การนำประสบการณ์จากการสังเกตมาใช้ในการเขียน ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า เคยมีโอกาสเฝ้าดูคนที่มีความผิดปกติทางด้านการเดินอยู่บ้าง จึงนำมาผูกเป็นเรื่อง “คั้งน้ำค้าง” ขึ้น

4. การกำหนดสถานภาพของตัวละครพิการ ผู้ให้ข้อมูลกำหนดให้ตัวละครพิการเป็นเด็กผู้หญิง อายุ 5-6 ขวบที่มีความพิการทางร่างกายต้องนั่งอยู่บนรถเข็น

5. การกำหนดบทบาทให้ตัวละครพิการ ผู้ให้ข้อมูลกำหนดให้ตัวละครพิการ แสดงบทบาทในการประสานความรักความเข้าใจระหว่างแม่กับน้ำ และด้วยความเป็นเด็ก ทำให้เมทิวเกิดความเห็นอกเห็นใจ

6. การสร้างความขัดแย้งทางความรักในรูปแบบต่าง ๆ ผู้ให้ข้อมูลสร้างความขัดแย้งขึ้นเพื่อย้ำให้เห็นถึงความรักที่แต่ละคนมีในรูปแบบที่แตกต่างกันตามความรู้สึกและอุปนิสัยของตัวละคร

7. แนวคิดในการสร้างตัวละคร ผู้ให้ข้อมูลให้จี้เป็นตัวละครพิการ เนื่องจากปัญหาสุขภาพด้านกระดูกขาเพื่อสะท้อนให้เห็นว่า คนเราไม่สามารถเลือกอะไรที่สมบูรณ์แบบได้ทุกอย่าง แม้จะเป็นลูกเรา เราก็ไม่สามารถเลือกที่จะให้เขามีสุขภาพสมบูรณ์ได้ และในส่วนตัวของลูกเองก็ต้องยอมรับสิ่งที่ตัวเองเป็น และปรับตัว ปรับชีวิตให้เข้ากับสิ่งที่เกิดขึ้น ซึ่งแสดงให้เห็นว่า คนเราเลือกไม่ได้ว่าจะเกิดมาพิการหรือไม่พิการ แต่เมื่อคนเราเกิดมาพิการ หรือต้องกลายมาเป็นคนพิการในภายหลังแล้ว ก็ต้องปรับตัว เรียนรู้ที่จะยอมรับความพิการนั้นและใช้ชีวิตอยู่ร่วมกับความพิการให้ได้

8. การบ่มเพาะและสร้างตัวละคร ผู้ให้ข้อมูล บ่มเพาะและสร้างตัวละครไว้อย่างมากเพียงพอแล้วก่อนลงมือเขียน ทำให้สามารถเขียนนวนิยายได้โดยไม่มีอุปสรรคใด

9. การสมมุติตนเองเป็นคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลเคยสมมุติตนเองเป็นคนพิการเพื่อเรียนรู้ถึงความรู้สึกในยามนั้น แม้จะเป็นเพียงการลองไม่นาน แต่ก็พอสัมผัสได้ถึงความรู้สึกที่เกิดขึ้น

10. การสร้างบรรยากาศในการเขียน ผู้ให้ข้อมูลสร้างบรรยากาศในการเขียนจากการฟังเพลง หรือดูรูปภาพ ดูภาพยนตร์ ที่เกี่ยวข้อง

11. การสร้างฉากที่เกี่ยวข้องกับตัวละครพิการ ผู้ให้ข้อมูลสร้างให้จี้นั่งอยู่บนรถเข็น บางครั้งมีพี่เลี้ยงหรือน้ำคอยเข็นให้ หรือไม่อย่างนั้นจี้ก็ต้องเรียนรู้ในการที่จะหมุนล้อรถเข็นตัวเองเมื่อต้องการไปยังจุดต่าง ๆ โดยไม่เป็นอันตราย ฯลฯ

12. การคิดและเขียนด้วยตนเอง ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่าส่วนใหญ่จะคิดและเขียนเองทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นการสร้างตัวละคร บทสนทนา และฉาก

13. การค้นคว้าหาข้อมูลที่หลากหลาย ผู้ให้ข้อมูลใช้วิธีการศึกษาจากอากัปกิริยาท่าทาง ข้อมูลจากหนังสือ และภาพยนตร์

14. การสร้างอารมณ์ความรู้สึกขึ้นในใจ ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่าในการสร้างอารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร จะต้องทำให้ตัวเองเชื่อเสียก่อน แล้วถ่ายทอดอารมณ์นั้นออกมา

15. ระยะเวลาในการเขียน ประมาณ 1 ปี

ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ

1. การมีเพื่อนกลายเป็นคนพิการ ในภายหลัง ผู้ให้ข้อมูลมีเพื่อนที่ประสบปัญหาจนต้องกลายเป็นคนพิการ

2. การพบเห็นคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่าพบเห็นคนพิการทางการเห็น (คนตาบอด) บ่อยครั้ง

3. การค้นคว้าข้อมูลเพิ่มเติมอย่างละเอียด แม้ผู้ให้ข้อมูลจะทราบข้อมูลเกี่ยวกับคนพิการ อยู่บ้าง หากมีสิ่งใดที่ผู้ให้ข้อมูลไม่แน่ใจจะค้นคว้าจากตำรา หรือถามผู้รู้

4. ความต้องการให้กำลังใจคนพิการ ในคำถามสุดท้ายของผู้ให้ข้อมูล ท่านได้ให้กำลังใจคนพิการทุกคน ตามเจตนาในการสร้างตัวละครพิการขึ้น

วินทร์ เลียววาริณ

ข้อมูลทั่วไป ผู้ให้ข้อมูลเป็นคนต่างจังหวัด เรียนจบมัธยมต้นที่อำเภอหาดใหญ่ และศึกษาต่อมัธยมปลายในกรุงเทพฯ ที่โรงเรียนบดินทรเดชา และศึกษาต่อด้านสถาปัตยกรรมศาสตร์ที่จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ทำงานเป็นสถาปนิกที่สิงคโปร์และสหรัฐอเมริกาอยู่หลายปี เรียนต่อสายกราฟิกดีไซน์ ที่นิวยอร์ก เมื่อกลับเมืองไทย ได้เปลี่ยนมาทำงานสายโฆษณา และเริ่มเขียนหนังสือ โดยเริ่มจากการเขียนในรูปแบบนิยายภาพ และเริ่มเขียนเรื่องสั้น เมื่อเริ่มต้นทำงานโฆษณา ผู้ให้ข้อมูลได้เขียนเรื่องสั้นจำนวนหนึ่งเก็บไว้ โดยไม่คิดจะเป็นนักเขียน จนเมื่อเรื่องสั้นแนวหักมุมจบชื่อ ไฟ ได้รับการตีพิมพ์ในนิตยสารอิมเมจ ผู้ให้ข้อมูลจึงเริ่มเขียนอย่างจริงจังมากขึ้น ขณะนั้นตรงกับช่วงการกลับมาของนิตยสารช่อการะเกดยุคที่สอง ผู้ให้ข้อมูลจึงเขียนเรื่องสั้นอย่างจริงจัง จนกลายมาเป็นนักเขียนอาชีพ รับรางวัลเชิดชูเกียรติหลายรางวัล ได้แก่ รางวัลช่อการะเกด จากเรื่องสั้นชื่อ โลภีย – นิพพาน ในปีพ.ศ. 2535, การหนีของราช – โลกสามใบของ ราชฎ์ เอกเทศ ในปีพ.ศ. 2538 และ ตุ๊กตาและเงื้อมเงา ได้รับรางวัลเรื่องสั้นดีเด่นจากสมาคมภาษาและหนังสือในปีพ.ศ. 2541 รับรางวัลซีไรต์สองสมัยจากนวนิยาย ประชาธิปไตยบนเส้นขนานในปีพ.ศ. 2540 และ

รวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคนในปีพ.ศ. 2542 และรางวัลศิลปาธรในปีพ.ศ. 2549 ปัจจุบันผู้ให้ข้อมูลเป็นนักเขียนอาชีพ เขียนนวนิยาย เรื่องสั้น สารคดี ตีพิมพ์เป็นเล่ม ปีละราวสี่เล่ม นานครั้งจึงลงตามนิตยสารต่าง ๆ และมีสำนักพิมพ์ของตนเองคือ สำนักพิมพ์ 113 รองรับงานเขียนทั้งหมด

เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลมีผลงานที่เกี่ยวข้องกับคนพิการทั้งนวนิยายและเรื่องสั้นหลายเรื่อง ได้แก่ 1) เรื่องสั้น มนุษยธรรม ในรวมเรื่องสั้น สมุดปกดำกับใบไม้สีแดง มีตัวละครที่พิการทางการเห็น 2) เรื่องสั้น ตึกดา ในรวมเรื่องสั้น สิ่งมีชีวิตที่เรียกว่าคน เป็นเรื่องของเด็กสาวสมองพิการที่ถูกเอาเปรียบจากคนรอบข้าง 3) ตัวละคร เฉ เมืองคอน ในซีรีส์นักสืบชุด พุ่มรัก พานสิงห์ ผู้วิจัยจึงขอนำเสนอดังนี้

กระบวนการเขียนนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ

1. ความยากง่ายในการเขียน ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า การเขียนนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ เป็นการเขียนไปตามเรื่องการที่มีตัวละครเป็นคนพิการ ไม่ได้ทำให้เขียนเรื่องยากหรือง่ายขึ้นแต่อย่างใด มันเป็นเพียงตัวละครที่ผู้ให้ข้อมูลต้องศึกษาให้ถ่องแทีก่อนเท่านั้น
2. การแก้ปัญหาการคิดไม่ออกเขียนไม่ได้ เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลเขียนนวนิยายและงานเขียนประเภทอื่นๆตามความรู้ ความรู้สึก และความเข้าใจ การทำงานมานานจึงทำให้ผู้ให้ข้อมูลรู้วิธีแก้ไขกับปัญหาดังกล่าว คือ การหยุดเขียนชั่วคราว ทำสมองให้ว่าง แล้วเริ่มเขียนใหม่
3. การสมมุติตนเองเป็นคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลเคยสมมุติตนเองเป็นคนพิการ เพื่อสร้างทัศนคติต่อตนเองว่า เราโชคดีแค่ไหนที่เกิดมาครบสามสิบสอง และทำให้เห็นคุณค่าของสิ่งที่เรามีมากขึ้น นอกจากนั้นผู้ให้ข้อมูลมักแนะนำคนทั่วไปที่เบื่อกว่า ไม่มีความสุขให้ลองเปรียบเทียบตัวเอง ระหว่างสภาพที่เป็นอยู่กับการอยู่ในสภาพพิการร้ายแรง เช่นเป็นอัมพาต จะเห็นว่า ความทุกข์ที่กำลังเผชิญนั้นน้อยนิดเหลือเกิน เมื่อเทียบกับความทุกข์ของคนพิการเหล่านั้น
4. การสร้างบรรยากาศการทำงานที่ผ่อนคลาย ผู้ให้ข้อมูลสร้างบรรยากาศการทำงานให้สบายๆเพื่อให้เกิดความผ่อนคลาย
5. การสร้างฉากที่เกี่ยวข้องกับตัวละครพิการ ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า การสร้างฉากขึ้นอยู่กับเรื่องที่เขียนว่าต้องการฉากอย่างไร ต้องมีฉากหรือไม่ หากไม่รู้ฉากที่จะเขียน ก็ต้องศึกษาก่อนเขียน
6. การสร้างอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครพิการ ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า การสร้างอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครพิการ ไม่ต่างจากการสร้างอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครปกติ โดยผู้ให้ข้อมูลต้องเข้าใจสภาพจิตใจและพื้นฐานของตัวละครก่อน จึงจะสามารถเขียนได้ดี

ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ

1. การมีเพื่อนเป็นคนพิการ และพบเห็นคนพิการอยู่บ่อยครั้ง ผู้ให้ข้อมูลมีเพื่อนเป็นคนพิการหลายคน เช่น แท้พิการ บางคนช่วงล่างเป็นอัมพาต เดินไม่ได้ ฯลฯ แต่ก็มิได้เป็นอุปสรรคต่อ

การคบค้าสมาคมกันแต่อย่างใด นอกจากนั้นผู้ให้ข้อมูลยังพบเห็นคนพิการที่ขอทานและเล่นดนตรีอยู่
แทบทุกวัน แสดงให้เห็นว่าผู้ให้ข้อมูลคุ้นชินกับการพบเห็นคนพิการจนกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิต

2. การร่วมงานกับคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลเคยร่วมงานกับคนพิการโดยอ้อมเช่น เคยไปพูด
ให้คนพิการทางสายตาฟัง หรืออนุญาตให้ทำหนังสืออักษรเบรลล์และหนังสือเสียงจากผลงานของ
ผู้ให้ข้อมูล เป็นต้น โดยผู้ให้ข้อมูลได้ให้ทัศนะว่าคนพิการก็เป็นมนุษย์ ไม่มีอะไรต่างจากคนทั่วไป
มนุษย์ทุกคนมีความพิการ ติดตัวอยู่ จะมากหรือน้อยเท่านั้น บางคนร่างกายครบตามสิบสอง แต่ไม่
สู้ชีวิตเลย ผู้ให้ข้อมูลก็ถือว่าเป็นความพิการอย่างหนึ่ง ดังนั้นการร่วมงานกับคนพิการหรือไม่พิการ
จึงไม่แตกต่างกันโดยหลักการ อาจมีอุปสรรคอยู่บ้าง แต่ไม่ใช่เรื่องใหญ่ เพราะคนพิการจำนวนไม่
น้อยสามารถทำงานหรือสร้างสรรค์งานชิ้นดีได้มากมาย ซึ่งทัศนะของผู้ให้ข้อมูลสะท้อนให้เห็นถึง
ความเท่าเทียมกันในความเป็นมนุษย์โดยปราศจากความเหลื่อมล้ำใด ๆ

3. ทัศนคติที่มีต่อคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่า ความพิการเป็นเรื่องลักษณะทาง
กายภาพ การเป็นคนดีไม่ดีเป็นเรื่องทางจิตใจ นอกจากนั้นผู้ให้ข้อมูลยังกล่าวถึงการสร้างทัศนคติ
ระหว่างสังคมส่วนใหญ่ที่มีต่อคนพิการเอาไว้ว่า ทัศนคติเป็นสิ่งสำคัญ สำหรับคนทั่วไป เราต้อง
สร้างทัศนคติต่อสังคมส่วนรวมว่า คนพิการไม่ใช่เรื่องผิดปกติหรือต้องรังเกียจ และสร้างความ
เมตตาเพื่อให้การอยู่ร่วมกับคนพิการเป็นไปอย่างสันติสุข ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า ผู้ให้ข้อมูลมิได้มอง
แต่เพียงลักษณะทางกายภาพที่พบเห็นได้จากภายนอกของคนพิการเท่านั้น แต่ได้มองเข้าไปภายใน
จิตใจของคนพิการ และสะท้อนให้เห็น ในทัศนะของผู้ให้ข้อมูลว่า สังคมส่วนใหญ่ยังคงขาด
ทัศนคติ ความเข้าใจ และความเมตตาต่อคนพิการ ซึ่งมีความจำเป็นต่อการอยู่ร่วมในสังคมเดียวกัน
ระหว่างคนพิการและคนปกติ

4. การเรียนรู้ทักษะที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลไม่มีทักษะในด้านนี้ เนื่องจากยัง
ไม่มีโอกาสเขียนเรื่องคนพิการในเชิงลึก

สถานภาพและบทบาทของคนพิการในสังคมไทย ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าสถานภาพและ
บทบาทของคนพิการในสังคมไทยในอดีตและปัจจุบันไม่แตกต่างกันมากนัก จากการที่คนปกติ ยัง
ไม่ค่อยให้ความสำคัญหรือดูแลคนพิการอย่างที่เหมาะสม ซึ่งผู้ให้ข้อมูลได้ชี้ให้เห็นตัวอย่างว่า
สมัยที่ผู้ให้ข้อมูลยังเป็นเด็ก ประเทศไทยไม่เคยทำทางเท้าสำหรับคนที่ต้องใช้รถเข็น ผ่านไปห้าสิบ
ปี ประเทศไทยก็ยังคงไม่มีทางเท้าสำหรับคนพิการทางร่างกายอยู่เช่นเดิม ซึ่งสะท้อนให้เห็นว่า
สังคมไทยยังคงละเลยสิ่งที่สังคมส่วนใหญ่มองว่าเล็กน้อย แต่มีความจำเป็นและสำคัญอย่างยิ่ง
สำหรับคนพิการทางร่างกาย

ความสำคัญของการศึกษาที่มีต่อคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่า การศึกษามี
ความสำคัญกับคนพิการอย่างยิ่ง เพราะการมีความรู้และปัญญาเป็นเครื่องมือที่จะช่วยให้คนพิการ

ฝ่าฟันอุปสรรคที่คนพิการอาจมีมากกว่าคนทั่วไปได้ การให้การศึกษากับคนพิการจึงเป็นการแก้ปัญหาสังคมทางหนึ่ง สังคมส่วนใหญ่ต้องละทิ้งทัศนคติที่ว่า พิการแล้วไม่ต้องเรียนก็ได้

ความสำคัญของครอบครัวที่มีต่อคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่ามนุษย์ทุกคนต้องการกำลังใจ ไม่ว่าจะเป็น คนป่วย คนที่กำลังท้อแท้สิ้นหวัง แม้แต่คนพิการก็เช่นเดียวกัน ความรักในครอบครัว ความห่วงใย คือกำลังใจสำคัญที่ทำให้คนพิการสามารถทำงานหรือดำเนินชีวิตได้ดีขึ้น

การได้รับโอกาสทางสังคมของคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าในปัจจุบันการได้รับโอกาสทางสังคมของคนพิการยังอยู่ในระดับต่ำ เพราะสังคมส่วนใหญ่มองว่าไม่ใช่เรื่องของตนเอง

การได้รับการสนับสนุนด้านสวัสดิการของคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าคนพิการควรจะได้การสนับสนุนสวัสดิการเพิ่มเติมในด้านการศึกษา การคมนาคม การสื่อสาร และการสร้างทัศนคติต่อสังคมส่วนรวมว่าความพิการเป็นเพียงอุปสรรคอย่างหนึ่ง ไม่ใช่โรคภัยของสังคม

การรับรู้ข้อมูลข่าวสารการเรียกร้องสิทธิของคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลรับรู้ข้อมูลข่าวสารบ้าง กนกวลี พจนปกรณ์

ข้อมูลทั่วไป ผู้ให้ข้อมูลเริ่มเข้าสู่อาชีพนักเขียนจากรักการอ่าน เมื่ออ่านหนังสือมากขึ้น จึงเกิดความต้องการเขียนหนังสือ โดยเริ่มต้นเขียนเรื่องสั้น “ทางไปสู่ดวงดาว” ซึ่งเป็นเรื่องสั้นแนวชีวิตจริง ลงในสยามรัฐสัปดาห์วิจารณ์ ประมาณปี พ.ศ. 2523 การเขียนเรื่องสั้นหลายๆ ทำให้เกิดความต้องการเขียนนวนิยาย เมื่อพบปะผู้คน พบเห็นเหตุการณ์ และได้พล็อตนวนิยาย จึงเขียนนวนิยายเรื่อยมาตั้งแต่ พ.ศ. 2526 – 2528 จนถึงปัจจุบัน โดยนวนิยายเรื่องแรกที่เขียนเป็นนวนิยายแนวโรแมนติคคอมเมดี้เรื่อง ลูกสาวนายพล ในช่วงแรกของการเขียนนวนิยายนั้น เนื่องจากยังไม่เคยเขียนนวนิยายมาก่อน อีกทั้งยังไม่มีชื่อเสียง และเหตุผลอื่นอีกหลายประการจึงเขียนนวนิยายแนวโรแมนติค โดยผู้ให้ข้อมูลได้รับรางวัลเชิดชูเกียรติได้แก่ พ.ศ. 2533 วรรณกรรมเยาวชน เรื่อง เมฆสีเงิน ได้รับรางวัลประเภทนวนิยายขนาดสั้น ชอยสามสยามสแคว ได้รับรางวัลในงานประกวดหนังสือดีเด่น ประเภทนวนิยาย พ.ศ. 2548 ได้รับรางวัลชมเชย ในการประกวดหนังสือดีเด่น ประเภทนวนิยาย จากนวนิยายเรื่อง จะเก็บรักไว้มิให้หลุดลอย พ.ศ. 2549 รางวัลชมเชยหนังสือดีเด่น ประเภทนวนิยาย จากนวนิยายเรื่อง กษานาคา พ.ศ. 2551 รางวัลชนะเลิศหนังสือดีเด่นของเซเว่นบุ๊คอวอร์ด ประเภทนวนิยายเรื่อง ยิ่งฟ้ามหานที ซึ่งหนังสือนวนิยายเรื่องเดียวกันนี้ได้รับรางวัลในงานประกวดหนังสือดีเด่น พ.ศ. 2554 รางวัลชมเชยจากการประกวดหนังสือดีเด่นประเภทนวนิยายเรื่อง วาดวิมาน ปัจจุบันมีนวนิยายเรื่อง ผ่านมากับสายลม ตีพิมพ์เป็นตอน ๆ ในนิตยสารสกุลไทย และนวนิยายเรื่อง นางฟ้าตัวร้าย ตีพิมพ์เป็นตอน ๆ ในนิตยสารหญิงไทย

เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลเขียนนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการคือ เรื่อง เส้นสีขาว ตัวละครเอกเป็นผู้พิการทางร่างกายจากการประสบอุบัติเหตุ และต้องนั่ง Wheel Chair จึงถือว่ามีการประสมการณในการเขียนนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะดังนี้

กระบวนการสร้างนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ

1. ความยากง่ายในการเขียนนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ การเขียนนวนิยายไม่ว่าจะเกี่ยวข้องกับคนพิการหรือไม่ มีความยากง่ายไม่ต่างกัน เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลมีความสนใจในลักษณะตัวละคร อารมณ์ความรู้สึกของตัวละครเป็นหลัก

2. การสร้างตัวละครจากการสังเกต ผู้ให้ข้อมูลสร้างตัวละครจากการสังเกตผู้คน อาทิ กิริยา พยายามอ่านชีวิตของผู้คนเหล่านั้นและนำมาเขียน โดยจำลองให้เห็นถึงอารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร ดังนั้นก่อนจะเขียนนวนิยายสักเรื่อง ผู้ให้ข้อมูลจึงกำหนดลักษณะของตัวละครแต่ละตัวเอาไว้อย่างชัดเจน หากผู้ให้ข้อมูลจะเขียนนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลจะไปสังเกตจนกระทั่งเกิดความเข้าใจชีวิตของคนพิการ ในกรณีที่เป็นตัวละครหลักหรือตัวละครรอง

3. การสร้างตัวละครจากผู้ที่ผ่านเข้ามาในชีวิต ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า คนทุกคน ไม่แต่เฉพาะคนรอบข้างที่ผ่านเข้ามาในชีวิต สามารถนำมาใช้ในการสร้างตัวละครได้ แต่ไม่ได้หมายความว่าเราจะเอามาใช้ทันที ต้องสะสมและจดจำนำมาใช้อย่างเหมาะสม

4. การสมมุติตนเองเป็นคนพิการ ไม่ว่าผู้ให้ข้อมูลจะเขียนนวนิยายเกี่ยวกับคนปกติหรือคนพิการ มีบ่อยครั้งที่ผู้ให้ข้อมูลสมมุติว่าตนเองเป็นตัวละครนั้นๆ เช่น ในการเขียนนวนิยายเรื่อง เส้นสีขาว ผู้ให้ข้อมูลจะจินตนาการและแสดงท่าทางว่า หากผู้ให้ข้อมูลไม่สามารถเคลื่อนไหวร่างกายท่อนล่างได้จะเป็นอย่างไร ทำให้สามารถถ่ายทอดความรู้สึกออกมาได้

5. การสร้างบรรยากาศในการทำงาน ผู้ให้ข้อมูลมิได้ให้ความสำคัญกับการสร้างบรรยากาศในการทำงาน แต่ให้ความสำคัญกับการสร้างพล็อต วางโครงเรื่อง สร้างตัวละครมากกว่า

6. การสร้างอารมณ์ความรู้สึกภายในใจของตนเอง ผู้ให้ข้อมูลสร้างอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครขึ้นภายในจิตใจของตนเองเสียก่อน แล้วถ่ายทอดความรู้สึกนั้น ไปยังผู้อ่าน

7. การสร้างฉาก ไม่ว่าผู้ให้ข้อมูลจะเขียนนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนปกติหรือคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ความสำคัญต่อการสร้างฉากอย่างสมจริงและเหมาะสมกับการดำเนินเรื่อง ทุกอย่างต้องกลมกลืนกันทั้งโครงสร้างโดยรวมของนวนิยาย

ประสมการณที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ

1. การพบเห็นคนพิการในสังคม ผู้ให้ข้อมูลพบเห็นคนพิการประเภทต่างๆ และมักจะเฝ้าสังเกต โดยการพบเห็นคนพิการที่อาศัยอยู่ใกล้บ้าน เช่น เด็กพิการมาแต่กำเนิด เป็นต้น

2. การใกล้ชิดกับคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า มีเพื่อนสนิทมีลูกพิการ ผู้ให้ข้อมูลจึงมีโอกาสรับรู้ประสบการณ์โดยตรงจากการบอกเล่าถึงการดูแลลูกพิการ ทั้งจากผู้ดูแลลูกพิการทางสมองและพิการทางร่างกาย

3. ความต้องการช่วยเหลือคนพิการและครอบครัว เมื่อผู้ให้ข้อมูลมีเพื่อนสนิทที่มีลูกพิการดังกล่าวมาแล้ว จึงมีความเข้าใจ และต้องการช่วยเหลือคนพิการและครอบครัวเท่าที่สามารถทำได้

4. การปลูกฝังให้ลูกมีจิตเอื้อเฟื้อต่อคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลกล่าวไว้ในบทสัมภาษณ์ว่า มีเด็กพิการคนหนึ่งอาศัยอยู่ใกล้บ้าน และอยู่ในวัยเดียวกับลูก ผู้ให้ข้อมูลจึงสอนลูกว่าให้เล่นกับเขา โดยมีให้ลูกรู้สึกว่าการต้องล้อเลียนเขา เป็นการฝึกให้ลูกรู้จักช่วยเหลือคนพิการ และให้เกียรติเขา มิให้เขารู้สึกมีปมด้อยหรือผิดปกติ ทำให้ลูกรู้สึกว่า เพื่อนเล่นของเขาไม่ได้พิการ ทำให้ลูกมีทัศนคติต่อคนพิการที่ดีและช่วยเหลือคนพิการโดยไม่ลังเล ไม่เนือใจ

5. ทัศนคติที่มีต่อคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลเห็นด้วยกับคำกล่าวที่ว่า คนพิการมีทั้งคนดีและคนไม่ดี โดยให้ทัศนะว่า ทุกสิ่งบนโลกจะต้องมีทั้งสิ่งดีและไม่ดี เป็นธรรมชาติของกฎธรรมชาติ แม้แต่พืชพรรณธัญญาหารก็ยังมีทั้งพรรณดีและไม่ดี มนุษย์เองก็เช่นเดียวกัน ผู้ให้ข้อมูลจึงมีรู้สึกต่อคนพิการในทางบวกหรือลบ

6. สิทธิความเท่าเทียมกันของคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าคนพิการคือมนุษย์คนหนึ่งที่มีความเป็นคนเท่าเทียมกับคนปกติแต่ในบางโอกาส บางเรื่องที่คนพิการไม่สามารถพึ่งตนเองได้และต้องการความช่วยเหลือ คนปกติก็ต้องมีน้ำใจช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

7. สถานภาพและบทบาทของคนพิการในปัจจุบัน ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่า คนพิการในปัจจุบันมีสถานภาพและบทบาทในสังคมดีขึ้นกว่าเดิม จากที่คนพิการเองและครอบครัวให้ทัศนะว่าคนพิการเป็นพลเมืองชั้นสอง ต้องถูกเก็บไว้ในบ้าน ในปัจจุบันคนพิการกับคนปกติมีความเท่าเทียมกันในสังคม นอกจากนั้น ผู้ให้ข้อมูลยังให้ทัศนะเพิ่มเติมว่า ในต่างประเทศระหว่างคนพิการกับคนปกติมีความเท่าเทียมกัน ในบางครั้งคนพิการจึงไม่ยอมรับความช่วยเหลือจากคนปกติ เนื่องจากเขาสามารถพึ่งตนเองได้ จากสิ่งอำนวยความสะดวกที่รัฐจัดสรรให้ เช่น ทางลาด เบรลล์ บล็อก ทำให้คนพิการสามารถเดินทางด้วยตนเองได้สะดวก และรู้สึกว่าเขาไม่เป็นภาระของครอบครัว คนรอบข้างและสังคม เนื่องจากเขาสามารถช่วยเหลือตนเองได้บนพื้นฐานความสามารถของตนเอง ที่ประเทศไทยยังไปไม่ถึงในจุดนั้น ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าคนพิการในกรุงเทพฯมีสิทธิเท่าเทียมกับบุคคลทั่วไปมากกว่าคนพิการที่อยู่ต่างจังหวัด

8. ความสำคัญของการศึกษาที่มีต่อคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่าหากเป็นสมัยก่อน ผู้พิการมักถูกเก็บไว้ในบ้าน และไม่ได้รับโอกาสทางการศึกษา แต่ปัจจุบันในกรุงเทพฯ คนพิการ

สามารถไปเรียนได้ เนื่องจากมีโรงเรียนสำหรับคนพิการแต่ละประเภท การที่คนพิการได้รับการศึกษาจะทำให้พวกเขาเหล่านั้นมีความเท่าเทียมกับคนปกติมากขึ้น

9. ความสำคัญของครอบครัวที่มีต่อคนพิการ ครอบครัวเป็นสถาบันที่ให้ความเข้าใจทั้งทางร่างกายและจิตใจของคนพิการอย่างละเท่า ๆ กัน เนื่องจากคนพิการต้องการกำลังใจ เพื่อสร้างความเชื่อมั่นให้กับตนเองมากกว่าคนปกติ

10. การสนับสนุนในด้านสวัสดิการแก่คนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะไปในทางเท่าเทียมกันว่า คนปกติได้รับการจัดสรรสวัสดิการอะไร คนพิการก็ควรจะได้เช่นนั้น และควรจัดสรรสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น บริการสาธารณะต่าง ๆ ควรออกแบบเผื่อคนพิการด้วย ไม่ว่าจะเป็นรัฐจะจัดสรรสวัสดิการอะไรสำหรับคนปกติ ต้องคิดว่า จะต้องเพิ่มอะไรสำหรับคนพิการ เพื่อช่วยอำนวยความสะดวกให้กับพวกเขา

11. การรับรู้ข้อมูลข่าวสาร การเรียกร้องสิทธิคนพิการ ปัจจุบันผู้ให้ข้อมูลมิได้เขียนนวนิยายเกี่ยวกับคนพิการ มิได้ติดตามข้อมูลข่าวสาร จึงไม่รู้ว่าข้อมูลข่าวสารที่ผู้ให้ข้อมูลมีอยู่เดิมนั้นมีการเปลี่ยนแปลงหรือไม่ อย่างไร

12. การติดตามผลงานของคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า รู้จักอาจารย์วิริยะผู้พิการทางการเห็น ซึ่งเป็นอาจารย์อยู่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ จึงสนใจติดตามอ่านบทความ และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับแนวคิดของท่านเสมอ และรู้สึกที่อาจารย์วิริยะ คือต้นแบบของคนพิการที่เรียกร้องสิทธิให้กับตนเอง ทำให้คนทั่วไปตระหนักว่ายังมีคนแบบอาจารย์วิริยะอยู่ และทำให้ผู้ให้ข้อมูลทราบว่า ตนเองต้องแสดงทัศนคติต่อคนพิการอย่างไร จะดูแลและช่วยเหลือคนพิการอย่างไร

13. ความชื่นชอบการใช้ภาษามือของคนพิการทางการได้ยิน ผู้ให้ข้อมูลชื่นชอบและมักจะสังเกตการใช้ภาษามือของผู้พิการทางการได้ยิน แม้ว่าจะไม่เข้าใจความหมาย หากผู้ให้ข้อมูลก็เกิดความชื่นชม และรู้สึกว่าในโลกของเขาเงียบสงบก็จริง แต่มือและสายตาของเขานั้นแสดงออกมาได้อย่างน่าชม

น้ำฟ้า

ข้อมูลทั่วไป ผู้ให้ข้อมูลเข้าสู่อาชีพนักเขียนจากการประกวดโครงการสุดยอดที่ว่างสำหรับคนเรื้อรังยะ ได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 2 ทำให้นวนิยายเรื่องแรกได้รับการตีพิมพ์คือเรื่อง “สัตยาภพ” และได้รับรางวัลเชิดชูเกียรติได้แก่ 2 พุทธจักยาน พ.ศ. 2548 รางวัลชนะเลิศเรื่องความ “คุณค่าผู้สูงอายุ จากคณะวิทยาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล 6 มิถุนายน พ.ศ. 2549 รางวัลชมเชย เรื่องความเพื่อส่งเสริมประชาธิปไตยและเฉลิมพระเกียรติ ทรงครองสิริราชสมบัติครบ ๖๐ ปี “ประชาธิปไตยได้ร่มพระบารมี ” จากรัฐสภา พ.ศ. 2549 เข้ารอบสุดท้ายการประกวดเรื่องสั้น 30 ปี 6 ตุลา จากมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ 12 สิงหาคม พ.ศ. 2550 รางวัลชมเชยจาก 4,670 ล้านวน

เรียงความวันแม่ จากสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทยในพระบรมราชูปถัมภ์ 12 สิงหาคม พ.ศ. 2551 รางวัลชมเชยจาก 31,000 จำนวนการประกวดกลอนสุภาพและเรียงความเทิดพระเกียรติ 76 พรรษาสมเด็จพระนางเจ้าสิริกิติ์ พระบรมราชินีนาถ จากมูลนิธิไทยคมและรางวัลชมเชย เรียงความวันแม่จาก 3,153 จำนวน จากสภาสังคมสงเคราะห์แห่งประเทศไทย ในพระบรมราชูปถัมภ์ 28 มกราคม พ.ศ. 2552 รางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 ประกวดเรื่องสั้น โครงการ “พลิกฝัน ป่าด้วยพระบารมี” จากกองทัพบก และสถานีวิทยุ กองทัพบก 24 สิงหาคม พ.ศ. 2552 เข้ารอบ สุดท้ายการประกวดเรียงความ บทร้อยกรอง และภาพวาด หัวข้อ “เรารักพระเจ้าอยู่หัวและพระราชินี” จากวุฒิสภา 24 กุมภาพันธ์ พ.ศ. 2553 รองชนะเลิศอันดับ 2 ประกวดนวนิยายโครงการที่ว่างสำหรับคนเร่ร่อน จากสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 และ 30 มีนาคม พ.ศ. 2553 รางวัลชนะเลิศประกวดเรื่องสั้น โครงการ 40 ปีกรุ่นแห่งบ้าน นวลองค์บรรจบ 40 ปีช่อง 3 จากสถานีวิทยุโทรทัศน์ไทยทีวีสีช่อง 3 นอกจากนั้นผู้ให้ข้อมูลยังมีผลงานทางวิชาการคือ การทำวิจัยในชั้นเรียน ปีละ 2 เรื่อง และเว็บไซต์เกี่ยวกับภาษาไทย www.pasasiam.com และมีผลงานด้านวรรณกรรม ได้แก่ บทความ “ทำหน้าที่ของตัวเองให้ดีที่สุด” หนังสือเขียนความดีที่หัวใจ นวนิยายเรื่อง สัตยาภพ หัวงรักเงาอดีต ไฟพรางใจ และบุพนิเวศตีพิมพ์กับสำนักพิมพ์อรุณ

เนื่องจากผู้ให้ข้อมูลมีประสบการณ์ในการเขียนนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ คือ ไฟพรางใจ ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะดังนี้

กระบวนการสร้างนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ

1. ความยากง่ายของการเขียนนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า เป็นสิ่งที่ไม่ยากเลย เนื่องจากใกล้ชิดกับคนพิการหลายครั้ง แสดงให้เห็นว่า หากผู้ให้ข้อมูลมีประสบการณ์ใกล้ชิดกับคนพิการ คงไม่เป็นการยากในการถ่ายทอดสิ่งใกล้ตัวออกมาเป็นตัวอักษร
2. การหาข้อมูลเพิ่มเติม หากเกิดปัญหาเขียนไม่ได้ ผู้ให้ข้อมูลหาข้อมูลด้านคนพิการเพิ่มเติมจาก www.youtube.com ซึ่งมีวิดีโอต่างๆ อยู่ในเว็บไซต์ดังกล่าว และน่าจะช่วยให้ผู้ให้ข้อมูลเห็นภาพคนพิการได้ชัดเจนในอีกรูปแบบหนึ่ง
3. การสมมุติตนเองเป็นคนพิการ ขณะสมมุติตนเองเป็นคนพิการนั้นผู้ให้ข้อมูลรู้สึกอึดอัด เนื่องจากการช่วยเหลือตนเองได้ยาก
4. การสร้างบรรยากาศการทำงาน ผู้ให้ข้อมูลให้ความสำคัญกับการสร้างบรรยากาศภายในห้องที่สะอาด อากาศถ่ายเท และเงียบสงบ
5. การสร้างฉากที่เกี่ยวข้องกับตัวละครพิการ ผู้ให้ข้อมูล คำนึงถึงความเหมาะสมกับเนื้อเรื่องและบริบทรอบกายของตัวละครเป็นหลัก

6. การสร้างอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครพิการ ผู้ให้ข้อมูลสร้างอารมณ์ความรู้สึกของตัวละครพิการให้ใกล้เคียงกับคนพิการจริงให้มากที่สุด ซึ่งจะเห็น ได้จากการที่ผู้ให้ข้อมูลสร้างเหตุและผลตามหลักความจริง

ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ

1. การพบปะกับคนพิการบ่อยครั้ง ตามงานต่าง ๆ และเคยพบปะกับน้องๆ ที่สถานสงเคราะห์เด็กพิการและทุพพลภาพปากเกร็ดบ้านนนทภูมิ โดยผู้ให้ข้อมูลพบคนพิการทางร่างกายและคนพิการทางการเห็น

2. การร่วมงานกับคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าเป็นสิ่งปกติธรรมดา เพราะคนพิการสามารถช่วยเหลือตนเองได้ในระดับหนึ่งอยู่แล้ว

3. ทักษะที่มีต่อคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลเห็นด้วยกับคำพูดที่ว่าคนพิการมีทั้งคนดีและคนไม่ดี แต่มิได้ระบุเหตุผลเอาไว้ และให้ทัศนะว่าคนพิการมิได้แตกต่างจากคนปกติทั่วไป

4. สถานภาพและบทบาทของคนพิการในสังคมไทย ผู้ให้ข้อมูลเห็นว่าคนพิการในสังคมไทยมีบทบาทมากขึ้น เนื่องจากคนพิการในปัจจุบันสามารถช่วยเหลือตนเองได้

5. ความสำคัญของการศึกษาที่มีต่อคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าการศึกษามีความสำคัญต่อคนพิการเป็นอย่างมาก เพราะช่วยให้คนพิการมีความรู้และสามารถเลี้ยงดูตนเองได้

6. ความสำคัญของครอบครัวที่มีต่อคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าครอบครัวมีความสำคัญต่อคนพิการในการส่งเสริมด้านต่าง ๆ และสร้างกำลังใจ

7. การได้รับโอกาสทางสังคมของคนพิการในปัจจุบัน ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าสังคมควรลดช่องว่างระหว่างคนปกติกับคนพิการให้มากกว่าที่เป็นอยู่ สะท้อนให้เห็นว่า ช่องว่างระหว่างคนปกติกับคนพิการยังคงเป็นปัญหาที่มีให้คนทั่วไปมองเห็นอย่างชัดเจน

8. การสนับสนุนสวัสดิการด้านต่าง ๆ สำหรับผู้พิการ ผู้ให้ข้อมูลให้ทัศนะว่าควรมีการส่งเสริมในด้านการประกอบอาชีพแก่คนพิการ

9. ความรู้สึกจากการสัมผัสกับคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลเกิดความสนใจจากการได้สัมผัสกับคนพิการ

10. การร่วมงานกับคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลกล่าวว่า หากได้ร่วมงานกับคนพิการ ผู้ให้ข้อมูลสามารถทำได้โดยไม่ลำบากใจ เพราะหากมีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน งานทุกอย่างก็สามารถสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

11. การรับรู้ทักษะของคนพิการแต่ละประเภท ผู้ให้ข้อมูลทราบเพียงว่าคนพิการทางการเห็นสามารถอ่านนิยายได้ด้วยโปรแกรมเสียง

12. การจัดสรรค์สวัสดิการจากรัฐบาล ผู้ให้ข้อมูลให้ทศนะว่าในอนาคตรัฐบาลควรดูแลเรื่องความเป็นอยู่และอาชีพของคนพิการอย่างจริงจัง ในฐานะประชาชนผู้มีสิทธิและเสรีภาพเท่าเทียมกับคนทั่วไปในสังคม

13. ความชื่นชมคนพิการในการใช้สิทธิทางการเมือง ในตอนท้ายของการสัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลกล่าวด้วยความชื่นชมว่า เมื่อมีการเลือกตั้งผู้ให้ข้อมูลเองจะมีโอกาสทำหน้าที่กรรมการประจำหน่วยเลือกตั้ง ในสมัยที่ทำงานอยู่ปากเกร็ดเมื่อปี พ.ศ. 2549 มีผู้พิการกลุ่มหนึ่งเดินทางมาใช้สิทธิเลือกตั้ง ผู้ให้ข้อมูลรู้สึกว่าเขาเหล่านั้นมีความตั้งใจที่ดี

สรุปท้ายบท

ในบทที่ 4 ผู้วิจัยได้นำเสนอการวิเคราะห์ข้อมูลจากการวิจัยเอกสารและการวิเคราะห์ข้อมูลจากการสัมภาษณ์เชิงลึก โดยได้ดำเนินการอ่านนวนิยายร่วมสมัยที่มีตัวละครหลักหรือตัวละครรองเป็นคนพิการประเภทต่างๆ ทั้ง 14 เรื่อง ทั้งส่วนที่เป็นหนังสือเสียงระบบเคซีและ การใช้แว่นขยายช่วยในการอ่าน รวมทั้งสิ้น 5,194 หน้า ใช้เวลาทั้งสิ้น 7 เดือน และนำข้อมูลที่ได้จากการอ่านมาวิเคราะห์และสังเคราะห์พบว่า ตัวละครพิการประเภทต่าง ๆ มีสถานภาพและบทบาทแตกต่างกันไปทั้งตัวละครพิการที่มีสถานภาพความพิการโดยกำเนิด และผู้ที่มีสถานภาพความพิการภายหลัง และปัจจัยที่ส่งผลต่อสถานภาพและบทบาทของตัวละครพิการ ซึ่งสะท้อนให้เห็นสถานภาพของคนพิการที่เป็นจริงในสังคมไทยว่า มีหลายสถานภาพ ได้แก่ สถานภาพความพิการ สถานภาพความพิการทั้งทางร่างกายและจิตใจ สถานภาพภายในและภายนอกครอบครัว สถานภาพการประกอบอาชีพโดยคนพิการแต่ละคนมีหลายสถานภาพในคราวเดียวกัน และเห็นความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพต่าง ๆ กับสถาบันทางสังคม ความพยายามเปลี่ยนแปลงสถานภาพให้ดีขึ้นกว่าที่เป็นอยู่ และการเริ่มต้นและสิ้นสุดของสถานภาพ

นอกจากนั้นได้มีการสัมภาษณ์เชิงลึกผู้เขียนนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการ โดยสัมภาษณ์นักเขียนที่มีประสบการณ์ในการเขียนนวนิยายที่เกี่ยวข้องกับคนพิการจำนวน 6 คน ได้แก่ ชมัยกร แสงกระจ่าง ศักดา สาแก้ว ประภัสสร เสวิกุล วินทร์ เลียววาริณ กนกวลี พจนปกรณ์ และน้ำฟ้า เนื่องจากผู้วิจัยมีข้อจำกัดด้านการเดินทาง จึงได้ดำเนินการติดต่อกับนักเขียนผ่านทาง Facebook และสัมภาษณ์นักเขียนผ่านทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ แล้วนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์พบว่า ผู้เขียนมีจุดมุ่งหมายในการเขียนนวนิยายเพื่อสร้างกำลังใจให้แก่ผู้อ่านและคนพิการ และตั้งคำถามกับสังคม โดยมีการสร้างแรงบันดาลใจแตกต่างกันตามประสบการณ์ชีวิตของตนเอง มีการค้นคว้าข้อมูลก่อนเขียนเป็นอย่างดี ใช้จินตนาการสร้างอารมณ์ความรู้สึกของตัวละคร สร้างฉากอย่างสมจริง สร้างตัวละครจากข้อมูลที่ค้นคว้ามา และให้ความสำคัญต่อการวางโครงเรื่องจาก

ประสบการณ์ของตนเอง มีกลวิธีการสร้างความขัดแย้งแตกต่างกัน กำหนดสถานภาพและบทบาทตามลักษณะตัวละครและโครงเรื่อง และมีประสบการณ์เกี่ยวกับคนพิการคือ การพบเห็นคนพิการ มีคนใกล้ชิดหรือคนรอบข้างเป็นคนพิการ ทำให้ได้สัมผัสกับคนพิการอย่างใกล้ชิด เห็นความสามารถและศักยภาพของคนพิการ มีทัศนคติว่าคนพิการมีทั้งคนดีและไม่ดี ยอมรับความเท่าเทียมกันระหว่างคนพิการกับคนปกติ มีความต้องการช่วยเหลือคนพิการตามกำลังของตนเอง รับรู้ทักษะของคนพิการจากการค้นคว้าข้อมูลในการเขียนนวนิยาย และให้ทัศนะว่าสถานภาพและบทบาทของคนพิการดีกว่าในอดีต แต่ก็มีคนพิการอีกจำนวนมากที่ยังขาดโอกาส และให้ทัศนะว่าสถาบันครอบครัวและสถาบันการศึกษา เป็นสถาบันทางสังคมที่มีความสำคัญต่อคนพิการ การได้รับโอกาสจากสังคมของคนพิการเป็นสิ่งสำคัญอย่างมาก รัฐบาลควรสนับสนุนสวัสดิการสำหรับคนพิการในทุก ๆ ด้านอย่างทั่วถึงและเหมาะสมตามสิทธิความเท่าเทียมกัน ตลอดจนการสร้างทัศนคติต่อสังคมว่าคนพิการมิได้เป็นภาระของสังคม แต่เป็นเพียงอุปสรรคอย่างหนึ่งในชีวิตของคนพิการเท่านั้น ซึ่งผู้วิจัยจะนำข้อค้นพบเหล่านี้ไปใช้ในการสรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะในบทต่อไป